

Hoài Hương

Tháng Tư 1975, lịch sử sang trang, Miền Nam thất thủ, một nửa quê hương thân yêu chìm trong thống khổ. Gia đình tan nát; thâm tình lìa xa; cha, chồng đi tù cải tạo mịt mù; vợ con, cha mẹ lang thang đói rách;... Nước mắt chẳng ngừng rơi. Rồi người ta phải vượt biển lìa quê trong sóng gió, bão tố, đói lạnh, hải tặc, chết chóc để đi tìm tự do nơi phương trời vô định. Hàng trăm ngàn dân vô tội bỏ xác dưới đáy biển Đông. Thảm cảnh này ngàn trang sử không thể nào viết hết.

Nay, quê hương lại phải đối diện với thảm trạng tham nhũng, bất công xã hội, độc tài chuyên chế, và sự khống chế, thôn tính lãnh thổ của Trung Cộng. Đất đai, sông biển mất dần bởi những kẻ bán nước. Là người dân Việt, đang trú ngụ tại những nước tự do, ai mà không thương xót quê hương, đồng bào!

Cầu mong đất nước, dân tộc sớm thoát cảnh nô lệ như ngàn năm trước để non sông mãi là của Việt Nam.

NGƯỜI VỀ

*Ta về ngỡ ngác giữa phố thưa
Thềm vắng, nhà xưa ngẩn ngơ buồn
Cành đào sân trước, khô hiu hắt
Bụi chuối vườn sau, đổ xác xơ.*

*Bàn thờ hương khói chơ vơ lạnh
Cha mẹ, vợ con: chôn vĩnh hằng
Xóm cũ, người xa, tìm quặn thất
Áo đầm đĩa lệ, lòng tựa băng.*

*Mười năm tù tội giữa thâm sơn
Sương giá lạnh căm, nuốt tủi hờn
Gối cứng, giường tre, ôm nước mắt
Thương nhà tang tóc, khóc quê hương.*

*Ta trở về đây, quá đau thương
Trơ trọi thân đơn, cảnh đoạn trường
Hoàng hôn lạnh buốt ngoài song cửa
Nước mắt như mưa giữa nắng tàn.*

Phx. Hoài Hương

Thương Quá Việt Nam

Ôi thương quá, nước Việt Nam khôn khổ
Nước Việt Nam quê mẹ quá đau thương
Trăm năm đô hộ đoạn trường
Ngàn năm, Tàu trị thảm thương rã rời.

Thời Ngô lệ Tây, Tàu, khổ ải
Bắc, Trung, Nam dầu dãi làm than
Hết vì thống trị ngoại bang
Lại đau thêm nỗi tham quan dập vùi.

Năm 45 Bắc phần đói khổ,
Xác người nằm đầy cả mặt đường
Chợ Mơ, Hàng Đầy, Hàm Long
Tràng Tiền, Cầu Giấy đói ròn thảm thương.

Xác chồng chất, xương da khô đét
Người đi chôn, gục chết giữa đường
Mồ chung, “MÁ ĐÓI” mang tên
Tuổi, danh không có, nhang đèn cũng không.

Nào Gò Ma hãi hùng, Mã Quán
Nào Côn Ma danh mãi thiên thu
Lại thêm khói lửa mịt mù
Chiến tranh, chết chóc chia lià tang thương.

Mỗi năm lại đoạn trường bão lụt
Nước lênh đênh khắp chốn chan hoà
Đói còn gió táp mưa sa
Máu tranh tan nát biết là cây ai?

Rời những năm kéo dài hạn hán
Khoai, sắn không, thêm lắm tai ương
54 Bến Hải - Hiền Lương

Bắc Nam ngăn cách, lệ đường chứa chan.

*Nào 68, khăn tang trắng Huế
Nào 72, Đại lộ Kinh hoàng
Bao nhiêu thịt nát xương tan
Nỗi đau non nước, Bắc-Nam đã nhiều.*

*Lại 75, sinh ly tử biệt
Cả miền Nam chi xiết đau thương
Vượt biên, xác ngập biển Đông
Tha hương tất bật cõi lòng héo hon.*

*Chừ quê hương, biển Đông dậy sóng,
Quân Bắc phương vây bọc bủa giăng,
Giương oai, điệu võ đàng đàng.
Phi cơ, tàu chiến vẫy vùng ngoài khơi.*

**Nước non vạn dặm xa vời.
Tha phương trăm nỗi bởi bởi thương quê!**

Phx. Hoài Hương

ĐAU CẢ SƠN HÀ

Mấy chục năm đã trôi qua,

Vì ai vượt biển, bỏ nhà tha phương?

Thương Quê, nhớ Nước, đau lòng,

Giờ buồn thêm nỗi đất dâng cho người.

Ai làm lật biển nghiêng trời,

Để cho dân Việt ngậm ngùi xót xa.

Đâu Hoàng Sa? Đâu Trường Sa?

Đau thương cả dãy sơn hà Việt Nam.

Đâu Bản Giốc? Đâu Nam Quan?

Ai đem gấm vóc giang san cho người?

Còn đâu hải đảo vùng trời,

Mà bao xương máu một đời dựng xây.

Hỏi là ai đại, ai ngậy?

Ai đem bán nước, tội dày sử xanh!

Quên bao chiến sỹ hy sinh,

Dem xương máu quyết giữ Hoàng-Trường Sa.

Ai người oan tử Gạc Ma?

Đau dân, ĐAU CẢ SƠN HÀ VIỆT NAM.

Thêm “Đặc Khu 99 năm”,

Là đem non nước hiến dâng cho người.

Coi dân như chiếc lá rơi,

Lộng quyền, cướp đất, nơi nơi oán hờn.

Con sâu xéo lấm cũng quần,

“Chín mươi mấy triệu” ngỡ rằng số không?

Đất đai tiên tổ dày công,

Núi xương, biển máu, mới mong vững bền.

Bây giờ vợ vét, cường quyền,

Ngàn, muôn, vạn, tỷ tranh giành hại dân.

Một mai, mai một, rất gần,

Lòng dân như bức thành đồng dựng lên.

Như lửa cháy, như sóng cuông,

Quyền cao, chức trọng VÔ THƯỜNG mà thôi.

Chấn dân bằng đức bằng tâm,

Quyền dân, trả lại cho dân mới bền.

Lãnh đạo mà ĐẮC NHÂN TÂM,
Giang sơn, xã tắc vững bền thiên thu.
Dân vạn đại, quan nhất thời,
Việt Nam nhất định của Người Việt Nam.

Phx. Hoài Hương

Hồn Ma Trên Biển Vắng

Trắng nhuộm máu,
sóng lòng giận dữ
Tiếng khóc thương
nức nở trùng dương
Dưới trăng trên sóng cuồng điên
Hồn ai than khóc biển Đông hãi hùng.
Bao nhiêu xác nữ trần truồng
Cướp biển hãm hiếp trên đường vượt biên
Hỡi ơi, quá đỗi đau thương
Oán này muôn thuở đoạn trường quận đau.
Hỡi ơi, oan khóc, thảm sà,
Xuống tàu ra biển mong cầu tự do.
Thuyền con, sóng cả, gió to
Biết đâu bờ bến, đói no, đoạn trường!
Biết đâu xác gởi đại dương!
Biết đâu uống tử, máu xương chát chông!
Đất ngàn sâu, lưới trời lồng lộng?
Có thâu chẳng thiên lý tuần hoàn?
Vì ai, cửa nát nhà tan
Khiến dân bỏ nước, thân tàn biển khơi?
Thịt cá ăn, xương rơi đáy nước
Đau thương này muôn kiếp khó quên
Tháng Tư tưởng niệm cúi đầu
Nén Hương vọng tưởng, giọt sầu chứa chan.

Phx. Hoài Hương

TỪ CỎI CHẾT TRỞ VỀ

Tay run rẩy nắm tờ khai ra trại
Từ già bạn tù, rừng núi hoang vu
Từ già sương lam, chướng khí mịt mù
Tim rộn rã mong vui giờ hội ngộ.
Áo ra tù một bộ
Chút lộ phí nhỏ nhoi.
Bụng còn cào, không thấy đói
Chân gập ghềnh sỏi đá, chẳng nghe đau.

Ta trở về quê, như tỉnh, như mê
Sao bỗng nghe xa lạ
Chân bước ngu ngơ
Phổ xá lạnh lùng
Lòng tưởng vui, sao bỗng hóa buồn tênh
Đường xá vắng tanh, tường vôi loang lổ
Người nhìn ta, ta nhìn người bờ ngõ
Ta cúi chào, người vội vã ngó lơ

Gần 10 năm, nơi gió buốt sương mờ
Giờ trở lại, lòng bơ vơ buồn tủi
Nhà cũ còn kia, hình như đổi chủ
Vắng bóng con Vàng mừng rỡ vẫy đuôi
Vắng trẻ lú lo, vắng tiếng reo cười
Vắng mẹ, vắng cha, vắng người tắm mát
Chân muốn khuyu, tay run, lòng nức nở
Nâng vạt áo tù, thấm lệ tràn mi
Ta trở về đây thôi ngẫm ích gì!
Thân tro trọi nào khác chi tù tội
Xóm giềng nhìn ta, mắt buồn vời vợi,
Ta chợt hiểu rằng, người cũng như ta.
Ta cắn môi, rướm máu nước mắt sa!
Thương nước, thương nhà, thương ta một bóng.

Đất nước bao la
Mình ta cô quạnh
Nỗi đau này xé nát cả trời xanh
N như lửa cháy bùng bùng
N như băng tan,
N như bão tố,
N như cắt thịt
N như lột da
Làm sao ta đứng vững?

Phx. Hoài Hương

Tháng Tư Ngậm Ngùi

Anh sót cho tôi nửa chung rượu đắng
Chia nỗi ngậm ngùi, chung giọt lệ cay.
Tưởng nhớ Quê Hương tháng ngày thê thiết
Một chuỗi đau thương, nước mắt lưng tròng.

Tôi uống cùng Anh nửa chén rượu tình
Cho âm lại Đệ Huynh nơi viễn xứ
Bốn chục năm! Tóc thôi chừ đã bạc
Những cánh chim trôi dạt luống ngậm ngùi.

Ngóng về Việt Nam, bồi hồi viễn xứ
Nớ thuở thanh bình, bến cũ sông xưa
Ôi Việt Nam! Ôi cố lý xa xôi!
Thương non nước, lệ rơi trong chén cạn.

Bốn mấy năm, quê nhà còn lặn đạn
Ta chung buồn, tủi phận khóc quê hương
Ta chung buồn vì tóc đã pha sương
Vì non nước vẫn đoạn trường đau bề.

Thương anh em xưa trên núi cao rừng thẳm
Thống khổ dãi dầu tù đói lạnh, chết đau thương
Tiếc máu xương chi binh trong lửa đạn
Hận đám người đã đem bán quê hương.

Chẳng màng chi đến tiếng nhục câu vinh
Quên thống khổ đoạn trường: Tàu đô hộ
Dem nước nhà, con dân, bỏ vào lửa đỏ.
Để có một ngày, có những ngày
Lệ nhỏ khắp Bắc Nam.

Ta đã chẳng còn Bản Giốc, Ải Nam quan
Sẽ mất cả, bốn ngàn năm văn hiến
Ta chẳng còn đất còn nhà còn sông còn biển
Non nước Lạc Hồng Ai dăng hiến ngoại bang?

Đau lòng người lưu lạc chốn tha phương
Đau cả Bắc, cả Nam, cả đàn con dân Việt
Tôi cùng Anh nâng ly
Những giọt buồn nhỏ xuống
Lặng lẽ tháng Tư buồn
Thương non nước, thương dân.

Thương tháng ngày chinh chiến thưở thanh xuân
Thương buổi vượt biên, sóng gầm gió thét
Thương gia đình nát tan, sinh ly tử biệt
Thương trai gái, trẻ già, bỏ xác đáy biển Đông.

Ô! Bốn mươi mấy năm
Niềm đau không thể xóa
Thoáng chốc đã bạc đầu
Đôi ta cùng lão cả giọt đau!

Phx. Hoài Hương

Tiếng Trống Mê Linh

*Việt Nam! Việt Nam!
4000 năm văn hiến,
Giải non sông bách chiến oai hùng
Bốn ngàn năm, cuốn lịch sử vàng,
Ngời khí tiết ngàn ngàn trang oanh liệt.*

*“Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách”
Từ Vua Hùng dựng nước đến hôm nay.
Nô lệ Tàu-Tây, trăm nỗi đắng cay
Vẫn vùng dậy để có ngày độc lập
Xưa Nguyễn Huệ-Quang Trung, bình Đông dẹp Bắc
Hưng Đạo Vương chôn giặc bên Bạch Đằng
Ba miền Quê Hương
Từ Nam Quan, Bản Giốc, đến Cà Mau:*

Mỗi tấc đất tấc vàng, làm giàu cho dân chúng.

Quê hương ta nhiều thắng cảnh, danh lam
Biển bạc, rừng vàng
Tài nguyên phong phú
Sông nước bao la
Núi non hùng vĩ
Đất nước danh vang
Anh hùng, chí sĩ
Hào kiệt, nữ lưu
Có lẽ nào để giặc Tàu
Thiêu hủy đến tan hoang?

Dù sức yếu, ta như đèn trước gió
Như tuyết sẽ tan dưới ánh nắng cuồng
Nhưng toàn dân, nếu đồng sức đồng lòng
Cùng đoàn kết thì thành đồng cũng vỡ.
Trung Vương xưa, trang Anh thư Liệt nữ
Chân yếu, tay mềm, muôn thuở vang danh
So thế giặc nông cuồng, quân hồng yếu sức
Nhưng có hùng tâm, nhiệt huyết với quê hương
Khiến bao phen giặc tháo chạy cuống cuồng
Bỏ ấn tín để tìm đường lẩn tránh.
“Giặc đến nhà đàn bà phải đánh”
Cứu nhân dân thoát khỏi cảnh lầm than
Dù Hai Bà thân tuẫn tiết Hát giang
Vẫn ghi dấu vàng son cho dân tộc.

Từ đó đến nay, mấy ngàn năm dựng nước?
Mấy độ chiến tranh? Mấy bước nhọc nhằn?
Để bảo toàn nước Việt đẹp như tranh
Gìn giữ quê mình, nương xanh bát ngát
Bao thế hệ đã ra đi, thân vùi lòng đất
Có thể nào ta để mất quê hương?

Trường, Hoàng Sa: hải đảo đẹp xinh
Bản Giốc, Tây Nguyên, Nam Quan, Phú Quốc
Quảng Ninh, Vân Đồn, thành quách quê hương

Mỗi tác đất, mỗi địa danh: không thể nào đánh mất
Quê hương không còn, dân xất bát, khổ đau.
Xưa trăm năm Tây làm chủ, dãi dầu,
Ngàn niên hận, sao quên Tàu đô hộ?
Trống Mê Linh lầy lừng nay còn đó
Tiếng vọng vang rền có thể ai quên?

Với giòng máu Lạc Hồng trong tim đang chảy!
Ai đã đem giang sơn bỏ vào lửa cháy?
Để nhà nhà bóng rầy giữa quê hương.
Để đến một ngày,
Đến những ngày,
Lệ chảy khắp Bắc, Nam.
Cháu con Việt đời sau thành nô lệ.

Thương quá Việt Nam!
Việt Nam khốn khổ!
Xin đừng quên thời Liệt Nữ Trưng vương
Xin đừng quên biển máu với núi xương
Đã đổ xuống để bảo toàn nước Việt
Trí thức, anh hùng, nhân dân yêu nước,
Vì tương lai con cháu hãy đồng tâm,
Xiết chặt tay nhau, đoàn kết một lòng,
Bảo vệ giang sơn giữ từng tấc đất.

Để Bắc Nam, quê hương ta: nước Việt
Để sơn hà vạn kiếp vẫn lưu danh
Để Việt Nam mãi mãi của Việt Nam
Không tui hổ 4000 năm Văn Hiến
Để bản đồ của năm châu bốn biển
Vẫn còn tên nước Việt yêu thương,
Ta vẫn còn ngày về lại Quê hương
Thăm sông núi yêu thương ngày cũ
Đất nước mất, toàn dân sầu ủ rũ
Nô lệ buồn, chan chứa lệ Bắc Nam.

Phx. Hoài Hương